юнакъ балкански и *Кждѣ си, вѣрна ти любовь народна.**) Тѣхниятъ вѣренъ, поривистъ ритъмъ, вѣрниятъ и тъкмо съотвѣтенъ изборъ на образитѣ прѣдаватъ въ най-висока степень вѣрно, пълно и внушително подигнатото настроение, жара, поривитѣ на патриотичното въодушевление и устрема, които сѫ ги родили. Разбира се, тѣ не достигатъ широкия полетъ на мисъльта, свободното движение на ритъма и образното богатство на *Живъ е той, живъ е* и *На прощаване.* Все пакъ, обаче, и съ това постижение тѣ даватъ за таланта на автора имъ една мѣрка, достатъчно ласкателна.

Малкото това литературно наслѣдство на Д. Чинтуловъ открива у автора голѣми творчески сили, що сѫ лежали въ душата му, но които не сѫ се проявили въ всичката си пълнота. Кои сѫ причинитѣ за товр? Може да се допусне, че неблагоприятнитѣ условия за общия културенъ животъ на епохата и още по неблагоприятнитѣ условия на личния животъ на поета сѫ попрѣчили да се разцъвти неговия талантъ. Все пакъ, обаче, тѣзи условия не обясняватъ всичко. П. Р. Славейковъ, Л. Каравеловъ, Хр. Ботевъ сѫ се подвизавали при сѫщитѣ условия, но сѫ ги прѣодолѣли и сѫ дали най-многото, за което сѫ били способни. Явно е,

---

*) Петата строфа на тая пѣсень, както я прѣдава В. Пундевъ въ своята книга (стр. 67), е твърдѣ развалена. Чрѣзъ сравнение съ разни текстове, азъ я възстановявамъ въ този видъ:

В. Пундевъ:

Байраци български навредъ да дигнемъ,
Въ ржка си съ кръстъ къмъ Бога да извикнемъ:
„О, нашъ създателю Христе!
Я, вижъ отъ ясното небе (стих. пропустнатъ!)
На нашено мълчан'е
И дългото търп'ен'е,

Байраци българ́ски вредъ да издигнемъ,
Въвъ ржка съсъ кръстъ къмъ Бога да извикнемъ:
„О, нашъ създателю Христе,
Я, вижъ отъ ясното небе

На нашето мѫчен'е
И дългото търпен'е!